

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

Hier jouw
foto?

WEST VREDES HOEK

west-vlaanderen
de gedreven provincie

ILSE DE RUYTTER DIKSMUIDE

Waar mensen bijeenkomen om anderen te helpen, lijkt het moeilijk om Ilse De Ruytter niet tegen te komen. Althans in Diksmuide. Ilse is er actief betrokken bij haast elk vrijwilligerswerk. 't Vlot, De Klapstoel, Taalbazar, Femma, Leren Fietsen, en nog veel meer. Ilse is een "wegwijzer" voor al wie het moeilijk heeft, in armoede leeft of geïsoleerd raakt. Vlaming of nieuwe Belg, het doet er niet toe. Taal, kleur of afkomst tellen niet. Stad Diksmuide wist meteen wie haar Vredesambassadeur kon zijn. 'Mijn jaren in China hebben mij geleerd hoe hulpeloos je kunt zijn als je niemand kent, geen sociaal netwerk hebt', zegt Ilse. 'Dat is nu mijn doel, mensen verbinden. In ieders belang.'

Veertien jaar in Beijing (Peking) wonen en werken, en uiteindelijk toch weer in de Westhoek belanden, in Beerst en Diksmuide, waar alles begon. Het is een opmerkelijk parcours. Het zijn die jaren die Ilse De Ruytter (49) gevormd hebben tot wie ze vandaag is.

'Ik miste de mix'

Als jonge vrouw trok Ilse naar de nieuwste *Nieuwe Wereld*, China. Twaalf jaar was ze op de Canadese ambassade in de hoofdstad Beijing gestationeerd. Een korte periode werkte ze er ook voor Barco, dank zij haar basiskennis van het Chinees. Ilse: 'Op de ambassade kom je natuurlijk de hele wereld tegen. Op een bepaald moment leidde ik een team van wel vijftien nationaliteiten. Niemand had een probleem met ras, taal of nationaliteit. Geweldig, zo'n smeltkroes. Je pikt altijd wel iets van elkaars cultuur op. Bovendien heeft Canada natuurlijk een rijke traditie op het vlak van immigratie en integratie.' In Beijing studeerde Ilse ook Chinees. Ze ondervond hoe verlaten en ontredderd je je voelt wanneer je zelfs geen simpele opschriften kunt ontcijferen, laat staan dat je iemand aanspreekt met een simpele vraag. 'Dat heeft mijn

'Mensen verbinden maakt iedereen beter (ook u!)

ogen geopend,' aldus Ilse, 'voor mensen die in een ander land geïsoleerd kunnen raken. Ze weten niets, kunnen zich niet informeren. Tenzij... wel, dat is een van de dingen die ik nu doe, mensen informeren, en helpen om de taal te leren.'

Alles bijeen duurde het Chinese hoofdstuk veertien jaar. Zij leerde intussen haar Cubaanse man kennen, er kwam een dochtertje, en ze beslisten om in België te gaan wonen. 'Het immigratiedossier van mijn man en mijn dochter heeft mij ook veel geleerd,' legt zij uit. 'Ik kan mij een idee vormen van wat immigranten in Vlaanderen meemaken. En des te meer wat vrouwen in dat geval ondervinden. Dat moet de trigger ook wel geweest zijn, toen ik mij in Diksmuide bij Femma aansloot,' denkt ze hardop. 'Ik miste die internationale mix van vrouwen. Ze zijn er natuurlijk wel in Diksmuide en omgeving! Maar durven we hen benaderen? Dát is nu alvast geregeld, bij Femma.'

Coach en Kleurrijk

De vrouwenbeweging Femma heet sinds begin 2021 Femma Wereldvrouwen.

'Dat verklaart al veel. Onze horizon wordt breder. Je kunt niet blind blijven voor de wereld die verandert, hé? In Diksmuide hebben we zelfs een tweede afdeling opgericht – Femma Kleurrijk. Wij proberen de nieuwkomers, vrouwen uit andere culturen, actief aan te trekken. Sommigen moeten elke euro omdraaien om hun gezin te runnen. Femma Kleurrijk is bewust laagdrempelig. Activiteiten zijn veelal gratis. Dikwijls samen met kinderen. Het is een uitgelezen kans voor "onze" vrouwen en de nieuwkomers om elkaar te leren kennen. Een kookles bijvoorbeeld: een Thaise vrouw legt aan de andere leden uit hoe zij kookt. Maar intussen ook hoe zij leeft. Heerlijk toch. Dat verrijkt iedereen en versterkt hier ook die Thaise vrouw. Dat is integratie. Daar zetten wij op in. Dat is de constante in al mijn werk.'

Het aanstekelijke enthousiasme van Ilse De Ruytter is de Femmaleiding niet ontgaan: sinds april is ze voltijds groepscoach in West-Vlaanderen.

Netwerk is vangnet

We treffen Ilse uitzonderlijk thuis aan. Corona heeft haar tot telewerken gedwongen.

'Die pandemie is extra hard aangekomen voor wie het al moeilijk had,' zucht ze. 'De sociale contacten zijn bij veel kwetsbaren al zo broos. Je hebt geen idee hoeveel mensen mij deze week alweer gebeld hebben. Voor een babbel of wat raad.'

Ilse is ook actief bij 't Vlot, een welzijnsschakel die door wijlen Maurits Latré werd opgestart. 'We zijn een ruime groep van vrijwilligers,' vertelt Ilse. 'Mensen die in armoede verzeilen, kunnen of willen niet altijd bij het Sociaal Huis – het vroegere OCMW – terecht. Dat is geen kritiek.'

Maurits Latré beseftte heel goed dat er altijd mensen zullen zijn die door de mazen van het net vallen, om ontelbare redenen. Trots, tijdelijke crisissen – of men gelooft dat het wel overgaat – en ook onwetendheid. Maurits had ook aandacht

voor sociale armoede: wie geen netwerk heeft, familie of kennissen, heeft geen vangnet. Daar wou hij iets aan doen. Veelal waar een overheid niet bij kan. Gezinnen, alleenstaanden, kinderen in verdoken armoede...

Ilse De Ruytter: 'Armoede zie je niet altijd, hoor. Onze ondersteuning is ook heel divers. Dat gaat van sinterklaascadeautjes tot digitale opleiding, vaardigheden leren. En informeren uiteraard, de weg wijzen.'

Fietsen, dansen, vrouwenklap

Onwetendheid brengt armoede en eenzaamheid. En dat leidt tot verbittering, extremisme, haat. Daarom moet er veel gepraat worden, vindt Ilse De Ruytter. Zij schat dat er in Diksmuide een dertigtal vrijwilligers zijn, die op een of andere manier werken voor een betere samenleving. Om de versnippering en overlapping wat te verhelpen heeft het Sociaal Huis ook verschillende initiatieven genomen, zoals de Taalbazaar. Nieuwkomers leren er Nederlands. Ook bij de buddywerking (of persoonlijke begeleiding) verbinden ze iedereen die er al mee bezig was en trekken ze nieuwe buddy's aan.

'Dat is heel nuttig,' vindt Ilse. 'Er is meer structuur. Zo kunnen we elkaar versterken, of snel contacteren. Heel wat van de kwetsbaren, of nieuwe inwoners kunnen bij verschillende initiatieven iets meepikken. Het is goed dat wij iedereen kennen. Netwerken, dat doe ik constant.'

Op woensdagmorgen trekt Ilse naar de Taalbazaar. 'Het is een kans om op je eigen niveau Nederlands te leren. We zetten vooral in op de vrouwen. Kinderen kunnen meekomen. En als verlengstuk is er ook onze buddywerking. Dat is een meer persoonlijke begeleiding van een nieuwkomer of een nieuw gezin. Mensen coachen, luisteren, problemen helpen oplossen en hen uit het isolement halen.'

Niet ver van het Diksmuidse postkantoor staat De Klapstoel. Ook daar is Ilse te vinden. Eén zaterdag in de maand houden ze Vrouwenklap: 'Dat is hartverwarmend voor alle vrouwen, Diksmuidse en nieuwkomers. We praten en eten samen – alles in het Nederlands – en niet zelden wordt er gedanst. Intussen vang je signalen op, regel je een probleem, ken je weer nieuwe mensen. Dank zij het Sociaal Huis hebben we de ruimte in De Klapstoel ter beschikking. Het Huis werkt ook actief mee om van de ontmoetingen tijdens de Vrouwenklap een succes te maken.'

We raken niet uitgepraat met Ilse De Ruytter. Ze vertelt nog over 'Leren Fietsen', een project met een professionele coach, die vrijwilligers opleidt. Wie kan fietsen, wordt zelfstandiger. Het is een gezamenlijk project van 't Vlot, de Fietsersbond, Gezinsbond, Femma en de Fietsbib.

Heeft onze Vredesambassadeur dan nog tijd voor zichzelf? 'Weinig,' geeft ze toe, 'maar geven is krijgen, hé. Je krijgt zoveel terug! De samenleving wordt steeds harder, egoïstischer. Dat mogen we niet laten gebeuren,' zegt ze beslist.

Iedereen vredesambassadeur

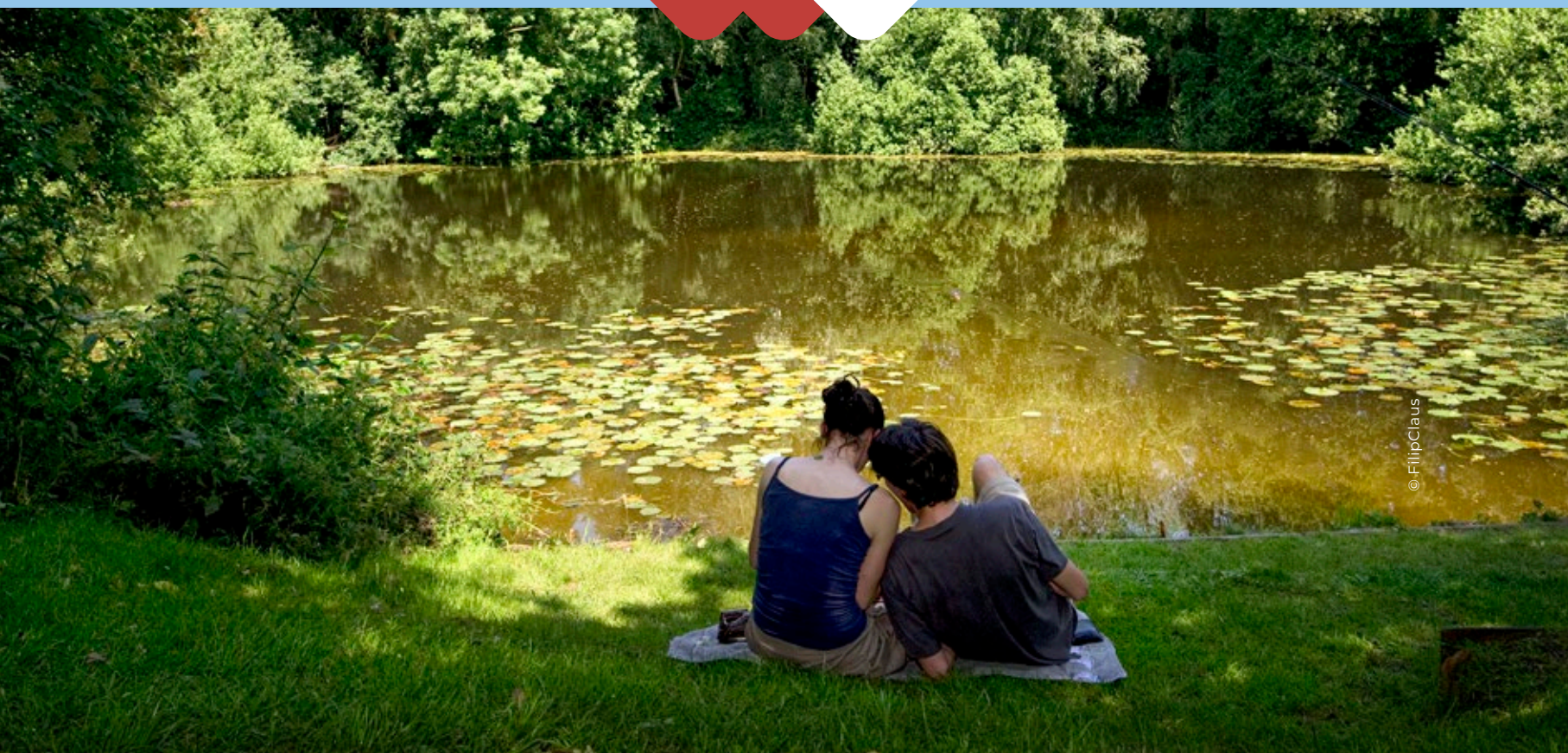
BIJDRAGEN AAN EEN
GEWELDLOZE MAATSCHAPPIJ

EEN (KERN)WAPENVRIJE WESTHOEK

AANDACHT VOOR EVENWICHT
TUSSEN MENS EN PLANEET

EEN GASTVRIJE WESTHOEK

IEDEREEN VREDESAMBASSADEUR

Colofon

Redactie: Geert Spillebeen, Jan Breyne, kerngroep Westhoek Vredeshoek
V.U.: Jennie Vanlerberghe (Grote Markt 34, 8900 Ieper) met steun van de provincie West-Vlaanderen
Vormgeving en druk : Grafische Dienst, provincie West-Vlaanderen
Foto's: Patrick Sennesael, Margaux Capoen, Filip Claus, Wesley Butstraen
Wettelijk depotnummer: D/2021/0248/13